

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1133

01.12.2024 (135)

Den vita rasens osjungna hjältar

Del 6

Walt Disney

Du skulle inte vilja att din livshistoria skrevs av Mare Eliot. Om man nu inte råkar vara en marxistisk jude eller en judeälskande rasförrädare. Det är förståeligt att ingen vit man med självaktning kan förvänta sig att bli rättvist behandlad av den här biografiförfattaren. Men medan du fortfarande lever har du inget att frukta från sådana som Eliot. Han är nämligen en av den nya sortens "politiskt korrekta" gamar som kalasar på döda mäns rykten. Ett billigt och enkelt sätt att skapa kontroverser för en bok (kontroverser = försäljning) är att smutskasta någon bekvämt avliden personlighet, vars minne fortfarande är allmänt vördat. Och om offret i fråga inte var någon vän till judarna, då är alla litterära sjakalers chanser att få lysande recensioner i sådana hebreiska munorgan som "New York Times" praktiskt taget

Walt Disney

garanterade. Fegheten hos sådana nekrofila pennfäktare understryks av det faktum att de personer de skriver om inte kan försvara sig, eftersom de alla är döda.

Efter att ha slitit sönder berömmelsen hos sådana vita hjältar som Henry Ford, H L. Mencken och Charles Lindbergh, går de vulturösa hackarna vidare till nästa objekt för deras girighet, den här gången ingen mindre än Walt Disney. Om det var någon som inte behövde någon presentation så var det farbror Walt, en av 1900-talets mest älskade personer. Det vill säga tills Mare Eliot bestämde sig för att håva in royaltyavgifter genom att bjuda in de sionistiska makthavarna till sin favör och frikostigt smutskasta namnet på ett äkta ariskt geni. Det bör därför inte komma som någon överraskning att Eliots andra bok, "Down Thunder Road", är en smickrande hyllning till Bruce Springsteen. Författaren är därför en av den vita kulturens förrädiska fiender, som sålde ut sin egen ras genom att blåsa upp hypen kring en drastiskt överskattad kosher rock 'n roller, samtidigt som han smetade in bläck och försökte skjuta undan äkta vita hjältar, som skaparen av "Fantasia", för en oljig, skrikande judes osammanhängande förvrängning. Ironiskt nog är just de saker som Eliot finner mest upprörande just de händelser i Disneys liv som alla förnuftiga läsare kommer att applådera. Särskilt för nationalsocialister kommer "Hollywoods mörke prins", som han kallas i biografins undertitel, att stå högre i kurs än någonsin tidigare.

En judisk snara för Disney

Trots sin uppenbara fientlighet mot (avundsjuka på?) sitt ämne, avslöjar författaren för första gången i tryck den överraskande omfattningen av Walt Disneys nationalsocialistiska bakgrund och hans i allmänhet okända, livslånga kamp mot det judiska övertagandet av hans studio och hans land. Eliot berättar hur Disney började som en ung, obskyr illustratör i början av 1920-talet, när han lämnade sitt hem i Kansas för att försöka slå igenom i Hollywood. Warts första karaktär, Alice (från Lewis Carroll), visade upp hans innovativa filmteknik, som kombinerade animerade figurer med levande skådespelare. Men han behövde en distributör för att göra sin Alice till en succé. Då som nu var filmdistributionen judarnas privata förläning, som liksom instinktivt, från filmens tidigaste dagar, kände av dess enastående kraft att nå och forma de icke-judiska massornas sinnen. Följaktligen var Milton Feld Disneys första agent, som satte honom på väg till det talmudiska rättboet, New York City. Där hamnade han i klorna på Margaret Winkler. Hon skötte den första distributionen av hans Alice-serie, för vilken han fick 1 500 dollar per film, knappast tillräckligt för att motivera produktionskostnaderna, men det var

en ödmjuk början som den naiva konstnären från Mellanvästern var uppriktigt tacksam för.

Några månader senare informerade dock Winkler honom om att hon skulle minska hans betalningar med nästan hälften, eftersom hans serie inte hade tagits emot väl och förlorade pengar på bio. Eliot skriver: "Disney var mycket mindre bekymrad över nedskärningen än över varför hans filmer inte var mer framgångsrika. Han hade ingen möjlighet att veta att Winklers beslut inte hade något att göra med kvaliteten på hans filmer. Disneys filmer hade i själva verket varit bland de mer framgångsrika i Winklers stall och hade börjat bygga upp en stadig publik längs östkusten. Men Winkler hade nyligen gift sig med Charles B. Mintz, en tidigare bokningsagent för Warner Bros. och överlät den totala kontrollen över sitt bolag till honom. Mintz minskade omedelbart alla betalningar till företagets leverantörer, oavsett hur mycket deras filmer tjänade." Nu var Walt Disneys fälla lagd.

Mintz dök en dag oväntat upp i Hyperion-studion och ljög för Walt och hans bror Roy om att Alice-serien skulle läggas ner på grund av bristande intresse. Walt "låste in sig på sitt kontor och stannade där under nästa dag och natt, vägrade prata med någon och anklagade sig själv för företagets misslyckande. Vad han inte visste var att Mintz hade pendlat regelbundet mellan New York och Hollywood för att förhandla fram ett avtal med Carl Laemmle, grundaren av Universal Pictures, om en tecknad kanin som skulle konkurrera med den mycket framgångsrika serien Felix the Cat. När affären var klar tänkte Mintz ut ett sätt som inte bara skulle få Disneys att skapa den nya karaktären utan, om allt gick enligt planerna, skulle "bumpkins" (eller "goyim"?, AVS), som Mintz kallade Disneys bakom deras rygg, till slut titta honom om att ta över deras studio för att cementera affären. Efter att ha låtit några dagar gå besökte Mintz Hyperion igen, den här gången med "goda nyheter". Han sa till bröderna att han kanske kunde rädda deras affär om de kunde komma på en originell seriefigur, något i stil med, låt oss säga, en kanin."

Disneys Kaninen i fällan

Walt lurades av vad han trodde var den sympatiska hjälpen från sin judiska distributör och överansträngde sig för att slutligen producera "Oswald the lucky Rabbit". Vem Oswald skulle vara lycklig för skulle visa sig i sinom tid. Mintz, som var den sålde mellanhanden, fick sin distributionsavgift fördubblad genom att också skriva under "inkier" för sin icke-involverade frus falska agentur, "vilket skapade två företagsstopp mellan Walt och Laemmle". Oswald blev en omedelbar och enorm framgång och genererade "betydande vinster" för judeagenten och

judeteckningen. Han började göra uppror först när han av en slump upptäckte att Mintz och Laemmle i hemlighet drog in ytterligare miljoner genom att marknadsföra Oswald i leksaker, godis, kläder och andra barnartiklar, allt utan hans vetskap, samtycke eller medverkan. Mintz låtsades vara medkännande och avrådde honom från att göra något som skulle kunna stöta sig med den store Carl Laemmle.

I februari 1928, när Oswald och Lucky Rabbit var den mest populära tecknade filmen på vita duken i hela Amerika, åkte Disney tillsammans med sin fru Lillian för att förnya sitt kontrakt i New York med Mintz, som "hade stort nöje av att presentera Walt för olika producenter och regissörer som nu kom för att träffa Hollywoods heta unga animatör". Samma dag satte Mintz ner Walt på sitt pråliga kontor på Fifth Avenue. "Sedan, utan att slösa någon tid, på ett tyst, intensivt sätt som marknadsfördes annorlunda än det han hade visat vid lunchen, förmedlade Mintz vad han sa skulle vara hans enda erbjudande. Med omedelbar verkan skulle Disneys förskott per tecknad film sänkas från 2.250 dollar tillbaka till 1.800 dollar. Om detta var oacceptabelt skulle det enda alternativet vara att Snappy (Mintz agentur) skulle ta över all ytterligare produktion av Oswald-teckningar. Och, varnade Mintz Walt, han skulle använda Disneys egen personal för att göra det! (Eliots kursivering)" Typiskt jiddischkonspiratoriska ansträngningar pågick redan i det avlägsna Hollywood vid samma tidpunkt som Mintz smörade för Walt under lunchen, när de flesta av Disneys anima-tars samtidigt "lämnade in sina avskedsansökningar för att acceptera positioner hos Snappy". Mintz utnyttjade Disneys upprördhet över hans oväntade ultimatum och låtsades ge med sig. Sedan erbjöd han sig att låta Walt behålla rättigheterna till Oswald, om bara Snappy kunde få rättigheterna till 50% av Disneystudiorna. Det var den eviga historien om djävulen som konspirerar för att få en mänsklig själ i sin ägo.

På Roys inrådan avsåg sig Walt rättigheterna till sin egen skapelse, Oswald the lucky Rabbit, och förlorade därmed alla sina inkomster, men han behöll äganderätten till sin drastiskt minskade studio. I stort sett alla förhoppningar om framtiden försvann med hans stulna egendom, och Walt och Lillian begav sig sorgset på den långa resan hem. Det var dock under denna deprimerande resa som det ariska geniet, som trotsar stora hinder, föddes i Walt Disneys fertila intellekt och gav upphov till Musse Pigg. Resten är historia. Oswald den lycklige kaninens öde, som ursprungligen visade sig vara så populär under Disneys ledning, fördunklades helt av hans nya karaktär. Utan sin skapare tog dock Oswalds tur snabbt slut och han tynade bort efter bara några få rullar. Judarnas försök att generera eviga vinster genom Oswald och deras försök att lägga beslag på Disneystudiorna gick om intet, medan Walt Disney Productions under 1930-talet steg till en aldrig tidigare skådad världsberömmelse.

Disney på "Amerikanska nazistpartiet"

Walt, som alltid hade blicken fäst på sin konst, såg inte den judiska gemensamma nämnare som förenade Feld, Winkler, Mintz och Laemmle, och därmed bäddade han för ännu en konflikt på liv och död med judenheten, när han naivt tillät judar att gå med i sin snabbt växande organisation. Medan han fortfarande kämpade för sin existens var det få som trodde att han skulle kunna göra en comeback efter Mintz-konspirationen. Men med hans oväntade framgång efter Musse Pigg började judarna återigen se honom som ett medel för att nå sina syften. Bland de animatörer som började arbeta på Disneystudiorna efter Mintz var Arthur Babbitt. Walt visste inte att Babbitt, förutom att vara jude, också hade pekats ut av FBI som kommunist sympatisör. I hemlighet började han lägga grunden för en strejk som skulle föra in Disneys anställda i det öppet marxistiska Cartoonist Guild. Att samma anställda var de högst betalda animatörerna i branschen, med exemplariska arbetsvillkor, hade ingenting att göra med Babbitts krav, eftersom hans enda avsikt var att göra Disney Productions till ännu en röd propagandafabrik. Efter att ha hyllat (och oavsiktligt avslöjat) det amerikanska kommunistpartiets skapande och manipulation av Screen Writers' Guild, krämar Eliot att kommunisterna "fortsatte att spela en viktig roll i politiseringen av Hollywoods medborgare" in på 1940-talet.

Efter att tidigare ha hotats av utplåning av kapitalistiska judar, konfronterades Disney nu av kommunistiska judar som hade för avsikt att ta över hans studio. Metoderna var olika, men fienden var densamma. Han insåg äntligen vilken faran var och började söka efter svar. Enligt Eliot "Under den tid Disney hjälpte till att organisera de oberoende filmskaparna mot branschens mainstream, följde han också med Lessing (Gunther Lessing), Disneys advokat och nära vän) till amerikanska nazistpartiets (sic) möten och sammankomster." Det amerikanska nazistpartiet grundades 1958, cirka 20 år efter de händelser som Eliot beskriver. De möten som Walt Disney deltog i leddes av William Dudley Pelleys "Silver Shirts", en tidig nationalsocialistisk organisation, inte ett parti med någon politisk agenda, förutom bevarandet av USA:s neutralitet.

Babbitt, anstiftaren av strejken, följde med Disney till Silverskjortornas möten och spionerade på honom: "Under de närmaste åren innan vi gick in i kriget fanns det en liten men mycket lojal, jag antar laglig, anhängarskara till nazistpartiet. Man kunde köpa ett exemplar av 'Mein Kampf' i vilken tidningskiosk som helst i Hollywood. Ingen bad mig att gå på några möten, men jag gjorde det av ren

nyfikenhet. Det var öppna möten, vem som helst kunde delta, och jag ville själv se vad som pågick. Vid mer än ett tillfälle såg jag Walt Disney och Gunther Lessing där, tillsammans med en hel del andra framstående nazistdrabbade (sic) Hollywoodpersonligheter. Disney gick på möten hela tiden. Jag blev inbjuden hem till flera framstående skådespelare och musiker, som alla arbetade aktivt för det amerikanska nazistpartiet. Jag berättade för en flickvän till mig som vid den tiden var redaktör på tidningen "Coronet" och som uppmuntrade mig att skriva ner vad jag observerat. Hon hade vissa kontakter med FBI och lämnade in mina rapporter." Att marxisten Babbitt inte skulle ha några betänkligheter över att samarbeta med det ärkekonserverativa FBI när det gällde att bekämpa nazister borde inte komma som någon överraskning för den som är medveten om att dubbelspel är en andra natur för den judiska mentaliteten. Det var inte utan anledning som Disney refererade till honom som "den ledande kloakrättan".

Musse Pigg eller Lazy Rat?

Men det var när Wait lyssnade på de nationalsocialistiska talarna som han fick sitt verkliga politiska uppvaknande. För första gången fick han reda på fakta om judifieringen av Hollywood och började förstå de bakomliggande orsakerna till sitt eget dilemma med Mintz, et al, följt av sina nuvarande problem, a la Babbitt. Ironiskt nog presenteras det judiska övertagandet av den amerikanska filmindustrin ingenstans mer kortfattat än i Mare Eliots egen anti-Disney-biografi. Han påpekar att rörliga bilder började runt sekelskiftet som ett helt icke-judiskt företag under ledning av dess uppfinnare, Thomas Alva Edison. Han och resten av hans ariska filmkollegor var mycket medvetna om sitt offentliga ansvar, särskilt när det gällde barn, att presentera etiska filmer av hög kvalitet som var moraliskt sunda och upplyftande, konstnärligt sett.

Den judiska instinkten insåg dock snart de ekonomiska möjligheterna med detta nya medium genom att vädja till massornas lägre instinkter: "Edison var mycket oroad över den plötsliga och omfattande populariteten hos det nya århundradets första nyhet, gatans nickelodeoner, nöjeslokaler som först dök upp på New Yorks Lower East Side. Han ansåg att de förringade den sofistikerade filmkonsten genom att erbjuda "peep shows" och andra lögnaktiga förströelser som var avsedda att tillfredsställa arbetarklassens köttsliga lustar. År 1910 bildade Edison den första filmalliansen, som kom att bli känd som "Trust". Syftet var att skydda allmänheten (och hans egna ekonomiska intressen) från den typ av omoraliskt skräp som producerades av vad han kallade de "judiska profitörerna", som inte bara drev nickelodeonerna utan även gjorde sina egna filmer för att visa dem för

allmänheten. Som svar bildade en oberoende grupp av mestadels judiska filmskapare, under ledning av Carl Laemmle, sin egen distributionsorganisation, eller börs, som de kallade den. De organiserade en effektiv, om än olaglig, underjordisk verksamhet för att importera utländsk råfilm och utrustning som gjorde att de kunde fortsätta göra filmer."

Edison var dock ingen överciviliserad vekling, som dagens företagsfegisar. Han organiserade sina egna Stormtroopers. Som Eliot mycket riktigt skriver: "De slog sönder nickelodeonarkaderna och anlade kvarterslånga bränder i de kvarter där de låg." Det var det enda argumentet som judarna förstod och det fungerade. New York var rent igen. Men judarna är inte bättre än att de överlever, och Laemmle-maffian flyttade till Kalifornien "för att få så stort avstånd som möjligt mellan sig själva och Edison". "Där fann de billiga fastigheter, ett perfekt klimat och det naturliga skyddet av en buffertzona på 3 000 mil. Kalifornien gav dem en andra chans att göra sina filmer.

"Till skillnad från sina tidiga motsvarigheter på östkusten var cheferna för Hollywoods studior mindre intresserade av konstnärliga experiment än av vinst. De visade det som sålde bäst på vita duken. Publiken var villig att betala för att se filmer fyllda med sex och våld, och Hollywood var mer än glada att få göra dem. Hollywoods moguler hade dock ingen aning om vad som menades med "socialt acceptabla" filmer. De visste inte om deras filmer var moraliska eller omoraliska och kunde inte ha brytt sig mindre. För dem var filmer enbart ett sätt att tjäna pengar, inte ett sätt att uttrycka sig. Ju mer pengar en film tjänade, desto bättre var den. När branschen attackerades för att vara moraliskt korrupt trodde ingen av Hollywoods ägare att problemet hade något med moral att göra.

"Vilket naturligtvis var just problemet. Bland dem som korrekt uppfattade Hollywood som dominerat av judar, var de för många i regeringen och den privata sektorn inget annat än hedningar, oförmögna att förstå, än mindre projicera, kärnan i den kristna moralen. De ansåg att Hollywoods judiska affärsmän hade fördärvat en konstform i syfte att tjäna pengar, och att de därmed hade bidragit till den alltmer utbredda moraliska korruptionen i Amerika. De var, med Henry Fords ord, ett perfekt exempel på Amerikas växande problem, dess sekelskiftesinflöde av 'den internationella juden'."

Ford var inte heller den enda berömda ariska amerikanen som motsatte sig det hebreiska Hollywood. William Randolph Hearst, "ingen vän av vare sig judar eller filmindustrin", publicerade en serie ledare som dokumenterade degenereringen och marxismen som spyddes ut i filmerna. "Hearsts kampanj fick stort stöd i

kongressen, där definitionen av filmmoral hade utvidgats genom åren till att omfatta inte bara sexuell provokation utan även politisk omstörtning. I mars 1929 sammanfattade den amerikanske senatoren Smith Brookhart vad han ansåg vara den försämrade situationen i Hollywood som inget annat än en kamp för vinst på bekostnad av sexuell och social moral mellan konkurrerande studior, ledda av 'massor av judar'."

Musse Pigg och hakkorset

När Walt Disney så avslöjades med fakta om den judiska makten i Hollywood föll slöjan från hans ögon och han svor att hålla sin studio judefri för all framtid. Utöver omsorgen om sin konst ville han bekämpa samma hot som hotade hans land och civilisation. Medveten om att medlemskap i en öppet nationalsocialistisk grupp bara skulle ge ytterligare bränsle till de eldar som hans fiender förberett åt honom, anslöt sig Disney istället till den "mer respektabla" America First-rörelsen, en paraplyorganisation för landets konservativa, högerinriktade och även fascistiska och nationalsocialistiska grupper, inklusive Silver Shirts, i folkligt motstånd mot den krigshysteri som skapades från landets huvudstad i Washington, D.C. till filmens huvudstad i Hollywood. Walt blev verkligen en frispråkig aktivist och delade till och med samma talarstol som Charles Lindbergh vid America First-massmöten och radiotal över hela landet,

Han var alltid lika kvicktänkt och kunde inte låta bli att i smyg infoga kryptiska stödord för Rörelsen i sina illustrationer. Det var oundvikligt att både vänner och fiender hakade på: "Det fanns de som började se 'hemliga signaler' i Disneys arbete, inklusive, i ett fall, ett hakkors i den sista panelen i en tecknad serie med 'Musse Pigg' från den 19 juni 1940. Den stora oron kring strippen nådde till slut J. Edgar Hoovers skrivbord efter att ett av Disneys "fans" skrivit till byråchefen och citerat utgåvan från den 19 juni. "Fansen" meddelade att "i det sista avsnittet av Musse Pigg av Walt Disney finns ett mycket tydligt hakkors i form av två korsade musiknoter"." Hakkorset i fråga verkar faktiskt inte vara en tillfällighet, på grund av dess placering över orden "the old cowhand". Disney, som var en hängiven ryttare, kallade ofta sig själv för "en gammal cowhand" bland sina helgryttarkollegor. Teckningen var förmodligen tänkt som ett internt skämt, den enda offentliga plats där Walt kände att han kunde identifiera sig med nationalsocialismen, om än på ett kryptiskt sätt.

Samtidigt skadade Babbitts strejk hans studio genom att dra in viktiga animatörer. De judiska kommuniststrejkarna arbetade hand i hand med judiska kapitalistiska

filmmoguler som fortfarande var angelägna om att kontrollera Disney på ett eller annat sätt, som Frank Tashlin, chef för Harry Cohns företag "Screen Gems": "Bland de första som skrev kontrakt med Tashlin var David Swift, en av Disneys yngsta och mest lovande animatörer. När Walt fick höra om Swifts planer på att lämna företaget, berättade konstnären: "Till slut kallade han in mig och med en falsk judisk accent sa han: 'Okej, Davy boy, nu ska du jobba för de där judarna. Det är där du hör hemma, med de där judarna'."

Toppjude tar över Disney Studios

Disneys ansträngningar att förhindra att hans land hamnade i ett krig för befrielse av judiska vinster fick ett plötsligt slut omedelbart efter Pearl Harbor. Hans studio beslagtogs av amerikanska arméstyrkor och han tvingades mala ut propagandakortfilmer av ingen mindre än finansminister Henry Morgenthau, upphovsman till den blodiga "Morgenthau-planen" för att likvidera det tyska folket för deras oförlåtliga synd antisemitism. "Han klagade bittert till Roy och Lessing över hur studion nu tvingades acceptera 'den där juden', som Walt kallade ministern, som inte bara en rådgivare utan en fullvärdig partner som ville bestämma över allt. För Walt fungerade studion nu med Morgenthaus budskap levererat av Disneys budbärare - politiska propagandafilmer som drog nytta av populariteten hos den helamerikanska musen Mickey, hans älskling Minnie, kompisen Donald, följeslagaren Goofy och hunden Pluto. Vid ett tillfälle ska Disney ha kallat sina älskade karaktärer för fångar, som tvingades uppträda som så många små pinocchio för en Stromboli-liknande Morgenthau."

Men den judiska ockupationen av Disneystudiorna blev kortvarig och militären drog sig tillbaka 1943. Därefter fortsatte Walt att kämpa, även om det var lönlöst, mot den stigande marxistiska vågen, främst genom att vittna inför olika statliga utredningar om kommunistisk infiltration i konst- och underhållningsmedia. Men judarna kunde aldrig mer få fotfäste i Disney Productions, åtminstone inte så länge han levde, och hans namn fortsatte att betraktas världen över som en synonym för populärkulturell excellens.

Disneyland översvämmat av råttor

Efter hans död vid 65 års ålder 1966 övergick studion till hans arvingar. Deras käbbel och inkompetens ledde till en snabb nedgång för Disney-produkten och företaget, vilket skapade en farlig kris för deras konstnärliga och finansiella arv,

samtidigt som det öppnade nya möjligheter för den gamla fienden: "En kort, rund man med kulhår som ögon och svart hår som en medarbetare beskrev som inte riktigt lika mörkt som hans hjärta, Saul Steinberg hade kommit till slutsatsen att Walt Disney Productions i sitt nuvarande försvagade tillstånd var perfekt positionerat för ett företagsövertagande. Det som hade lockat Steinberg var den kontinuerliga nedgången i värdet på Disney-aktien. I början av 1984 handlades Disney för 45 dollar per aktie, en nedgång från föregående års toppnotering på 84 dollar. Steinberg ville förvärva den problemtyngda studion och sälja dess enskilda tillgångar - filmbiblioteket, Burbank-studion, nöjesparkerna - för vad han trodde skulle ge honom motsvarande 100 dollar per aktie, en enorm vinst på mer än det dubbla av hans investering."

Men Steinberg var bara den förste av de schakaler som lockades av doften av personliga möjligheter i Disney Productions nedgång: "Utvecklingen hos Disney fångade nu uppmärksamheten hos Wall Streets nya ras av arbitragörer, investerare i stora block av företag som skulle plundras och vars aktier därför plötsligt och kraftigt skulle öka. Över en natt kom en sådan arbitragör, Ivan Boesky, in i spelet. Hans mål var inte att ta över studion, utan bara att rida på den förväntade eskaleringen av aktievärdet som naturligt skulle följa av alla plötsliga, stora köp - Steinbergs, Roy E. Disneys eller hans egna. Boesky blev därmed den fjärde största aktieägaren i Walt Disney-studion."

I slutändan spelade det ingen roll vilken av asätarna som till slut tog över. Den vinnande schakalen var Michael Eisner, ansvarig för distributionen av sådana "epos" som den antinazistiska "Jakten på den försvunna skatten", den rasblandade "En officer och en gentleman" och den uppenbart bolsjevikiska "Reds". Baserat på dessa ekonomiskt framgångsrika, men konstnärligt och moraliskt tvivelaktiga filmer, tillät Disneys styrelse, demoraliserad efter utbetalningen av 325 miljoner dollar till Saul Steinberg, Eisner att bli chef för studion. Sin vana trogen öppnade han dörren till Disney för sina andra utvalda, som Jeffrey Katzenberg och Richard Frank, båda chefer på Paramount, som räddade studion från ekonomisk undergång genom massiva uppsägningar och drastiska nedskärningar av den höga standard för produktionsvärden som Walt hade infört.

Disney Productions återhämtade sig visserligen ekonomiskt, men aldrig konstnärligt. "Bland jublet fanns dock många missnöjda röster från många Disney-veteraner. Särskilt de gamla animatörerna stördes av studions nästan helt datoriserade animationsstil. Även om Walt själv älskade tekniska innovationer, var känslan bland många av Disneys veteraner att studion hade övergett sitt kreativa arv, konsten att göra handritade animationer i berättandets tjänst. De nya filmerna,

klagade de, verkade inte vara något annat än tunt förklädda upprepningar av mycket bättre original. En Disney-animatör med lång erfarenhet hävdade att "Älskling, jag krympte barnen", med dess större och mindre motiv, egentligen inte var något annat än en remake av "Alice i Underlandet". En erfaren story-man menade att karaktären Roger Rabbit såg väldigt mycket ut som Walts Oswald.

Den verkliga orsaken till avpersonifieringen och den intetsägande generiska kvaliteten på dagens ompaketerade Disney-produkt har naturligtvis inte att göra med någon ny datorteknik, utan kan hittas hos de ansiktslösa affärsmän som nu kontrollerar det enorma Disney-imperiet som deras likar aldrig var kreativa nog att föreställa sig eller bygga. Till och med den identifierbara Eisner är borta: "Försiktig, kanske, inför president Bill Clintons löfte om en strängare skatt på kapitalvinster, löste (han) in de flesta av sina aktieoptioner och tog hem en check på 192 miljoner dollar.

"På en taverna i Burbank satt sonen till en av Disneys ursprungliga filmskapare och drack en whisky med soda. Nyheten om Eisners aktieaffär fick honom att skratta. Han skakade på huvudet, tog en klunk och lutade sig tillbaka. "Vad tror du att gamle Walt skulle tycka om att en jude tjänade så mycket pengar på hans studio?"

Så slutar den senaste biografien om världens störste animatör. Omslaget visar hans foto som kastar skuggan av en olycksbådande profil, som uppenbarligen ska tillhöra Walt Disney. Men den skalbaggsböjda, giriga, kroknästa bilden har ingen likhet med den ariska skaparen av "Snövit" och "20.000 ligor under havet".

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS - UND AUFBAUORGANISATION
Nr. 1005 April 2022 (132)

Der Kampf geht weiter !

Siebzehn Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Tschadregion. Und zwar nicht nur in Deutsch-land, sondern auf globaler Ebene!
Lebensstil: von Massentourismus, Verdrängung, Verdrängung und Verdrängung haben nicht an-gewandt, das kann der gesunde Mann seinen hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu ent-decken.
Alle Nationalsozialisten sind wenige
aufeinander. Volk und Rassenbewegung
sind schärfster als Schärfer an Kampf um
die Erhaltung unserer weißen Völker.
Der Bewegung ist zwar etwas ge-
wachsen, aber die Gefahr des biologischen
Vollkollaps ist heute noch viel größer als in
der Vergangenheit.
Die wissenschaftliche Gefahr ist aber dabei,
den "Vollkollaps" - gegen alle weißen
Völker (?) - zu begreifen. Keine Mord und
Entscheidung, Überlebens- und Ra-
schenbewegung.
Ob "legal" oder "illegal", ob im
Waldkampf oder im Straßenkampf, ob
mit Propagandamaterial bewaffnet oder
auf einem Feldschlachtenfeld an der Seite
Nationalsozialisten vor neuen Plänen!
Hail Hitler!
Gerhard Lusch

**TROTZ
VERBOT-
NICHT
TOT!**

NS Nyhetsbulletin
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Frontrapport
Intervju med Molly
Tredje delen

NSK: Dina nuvarande projekt är uppenbart filosofiska och konstrelaterade.
Beskriv din syn på hur dessa frågor
påverkar politiken.

Molly: Jag försöker fortfarande uppdatera
fotografiet, men jag har mest koncentrerat
mig på Adolf Hitler och Mänsklighetens
Arne (www.moonmanning.com/true.htm).
Jag är uppe i 21 sidor nu, och
jag har så mycket mer att göra. Att studera
andra världskriget är ett absolut minifält av
information. Man söker information om en
sak och hittar ytterligare två saker att
forska om. Det känns lite som om man är
en arkolog som gräver upp det begravnade
fortfarande. Ett förhållande som de lockar inte vill
att det ska komma fram i ljuset. Vi kan
även tacksamt tacka Internet för flödet av infor-
mation och bilder. Enkelt sägda saker
har dykt upp under årens lopp från platser
över hela jorden. Det känns ofta som att

**the
NEW ORDER**
Number 179 (202) Founded 1975 April 26, 2022 (132)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar Na-
tional Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout
Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to
diminish the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinmen fight
side by side for the preservation
of our White folk.
The movement has indeed be-
come stronger, but the danger of
biological folk death is also much
greater today than in the past.
The desperate enemy is in the
process of committing genocide
against all White folk. His means
are mass White immigration, cul-
ture distortion, and race-mixing.
Whether "legal" or "illegal",
whether in election battle or street
battle, whether armed with propa-
ganda material or on a battlefield
of a different kind every National
Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gerhard Lusch

**TROTZ
VERBOT-
NICHT
TOT!**

**NSDAP / AO är världens största leverantör av
nationalsocialistiska propaganda!**

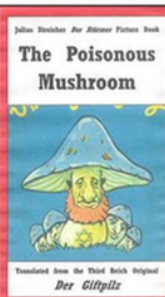
**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
**FOR DANMARK!
MOD BOLSEVISM!**

Translated from the SS Original

Julius Streicher Der Stürmer Picture Book
**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Rothemann
**Hitler
in Italy**

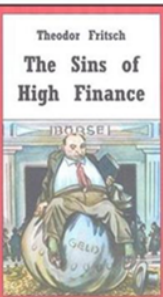

English / German / Russian / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**